

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing. The woman has blonde hair and is wearing a blue dress with lace detailing and a pearl necklace. The man has dark hair and is wearing a green shirt. They are standing outdoors with a blue sky and a dark structure in the background.

Sharon Kendricková
Královo
rozhodnutí

SHARON KENDRICKOVÁ

KRÁLOVO
ROZHODNUTÍ

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

minulý měsíc jsem Vám vyprávěl o tom, jak jsem se dostal do Marbelly, kde se odehrával jeden z mých „milionářských“ příběhů, a jak mě „překvapilo“, že tam žijí úplně obyčejní lidé.

Tento měsíc si v edici Sladký život Duo můžete přečíst příběh nazvaný Proč tenkrát odešla?. Odehrává se v andaluské vesnici Frigiliana, pár kilometrů od zlatých pláží.

Od té doby, co jsem si přečetl příběh, který se tam odehrává, se snažím vybavit si místa, která jsem tam viděl, a dávat je do souvislosti s těmi, o nichž jsem četl. A je to docela zábava.

Možná si ještě vzpomenete na šílenství, které zavládlo před pár roky okolo knížky a filmu Šifra mistra Leonarda. Jak cestovky pořádaly zájezdy na místa, o nichž se v knize psalo, a lidé tam jezdili, aby se přesvědčili, jak to vypadá doopravdy...

Mám to podobně s našimi příběhy, jenom mě vesnička kdesi ve Španělsku z tohoto hlediska baví asi více než Benátky, Paříž nebo New York. Tenhle obchůdek musel být naproti kostelu... takhle trochu doleva...

Jen by mě strašně zajímalo, kde ve Frigilianě Emily koupila toho odporného obrovského keramického papouška... Že nevíte, o čem mluvím? Tak si to honem přečtěte.

Ale i ostatní mé příběhy jsou fajn!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Sharon Kendricková

KRÁLOVO ROZHODNUTÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The King's Hidden Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1798-2 (EPUB)
ISBN 978-83-291-1799-9 (MOBI)
ISBN 978-83-291-1800-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn

Jeho tělo se koupalo v paprscích ranního slunce. Každý sval jako by byl politý tekutým zlatem. Mohutné stehno jí nedbale leželo přes boky a uvěznilo ji tam, kde si nejvíce přála být.

Vedle něj.

V noci i pod ním.

S tělem vlahým doznívající rozkoši jej hltala očima, opájela se pohledem na jeho pevné svaly a dál žasla, jak může být někdo tak silný a krásný.

„Nespím.“

Ve vzduchu se zatřepotal jeho hlas s nepatrným cizím přízvukem. Začervenala se a zjistila, že neví, jak odpovědět. Nikdy předtím nic podobného nezažila. Zvládnout techniku sexu bylo snadné, jeho citová stránka ale byla ošemetná. Povzdechla si: „Bylo to... fantastické.“

„Ano, bylo,“ souhlasil.

Pohladila ho prstem po paži. „Opravdu?“

„Opravdu.“ Nastala chvilka ticha. Když pak přemístil nohu z jejího těla, splýnul jí po odhalené kůži závan vzduchu od otevřeného okna. Zachvěla se chladem.

„Měla jsi mi to ale říct předem,“ poznamenal.

Napadlo ji, že by mohla předstírat, že neví, o čem

mluví. Tón jeho hlasu teď ale mrazil a instinkt ji varoval, že muž jako on netouží po hře na schovávanou.

Co o něm vlastně víš?

Bylo toho jen velmi málo, tedy kromě toho, co věděli i všichni ostatní – že je korunní princ a miliardář, o jehož přízeň se ucházejí snad všechny ženy světa. Ani teď nechápala, proč si vybral právě ji. Když se s ním ale setkala poprvé, to když jí nedbale předával nádherný kašmírový kabát a ona mu za něj dávala lístek v šatně pánského klubu, kam si tu a tam chodila přivydělávala, aby doplnila svůj skromný příjem, nevěděla o jeho postavení a moci vůbec nic. Ani ji příliš nezajímalo. K tomu, aby úplně ztratila srdce, stačilo zahledět se do safírového lesku jeho očí. Ani ona ale nebyla tak naivní, aby na sobě dala hned znát, jak ji zaujal.

„Myslíš... to, že jsem byla panna?“ odvážíla se teď opatrně.

„No, rozhodně jsem nemluvil o překvapení, které jsem zažil, když ti v recepci hotelu večer nevzali platební kartu, protože na ní nebylo dost peněz,“ opáčil.

Přemýšlela, jestli tím chtěl naznačit, jak rozdílné jsou jejich poměry. Připadalo jí to zbytečné, protože už předem jasně vysvětlil, že se jejich dobrodružství na jednu noc nikdy nepromění ve vztah. Odpověděla mu, že jí na tom nezáleží.

Chvilku si dokonce namlouvala, že to myslí vážně.

Soudila, že zázraky se nestávají příliš často, a když se naskytne příležitost, je potřeba se jí chopit. A právě to se i stalo. Prožila nejblazenější noc svého dosavadního života. Teď už jen zbývalo zachovat se jako dospělá a dál jemu i sobě předstírat, že se s ním už nikdy nechce potkat.

DRUHÁ KAPITOLA

Hrabství Northumberland, o šest let později

Pohled na jeho tvář jí pronikl přímo do srdce. Nečekala, že by i po tolika dlouhých letech mohla cítit tak pronikavou bolest.

Obrazovka počítače do posledního detailu vykreslovala jeho zlatavě olivovou pleť, vlasy černé jako havraní křídla a chladné oči podobné střípkům modrého skla. Byly dědictvím po dávných Řecích, kteří před půl tisíciletím vtrhli do jeho země. Za smyslné rty vděčil pro změnu Italům, kteří přišli o něco později. S pocitem, že právě dostala ránu přímo na solár, se odvrátila od počítače. Do kuchyňky právě vcházela její sestra.

„Viděla jsi už zprávy?“ optala se Ruby dychtivě.

Emerald si ztěžka povzdechla. Vedle netknutého toastu před ní stál hrnek studeného čaje. Myslela, že už to samo o sobě dost vysvětluje, protože jindy snídani neodbývala. Zvedla oči a setkala se s ustaraným pohledem svého dvojčete. „Ano, samozřejmě jsem je viděla,“ odpověděla tiše. „Internet je toho plný. Pořád si říkám, ať to konečně vypnu, ale nějak se mi od něj nedaří odtrhnout oči.“

„Hm, chápu. Otázka ale je, co teď budeš dělat.“

Emerald polkla, snad posté si pozorně prohlédla Kostandinův obraz, a zkusila se zamyslet nad tím, jestli někdy dovede být k jeho rysům lhostejná.

„Emerald?“ optala se Ruby naléhavě, když se ani po chvíli nedočkala odpovědi. „Slyšela jsi mě? Ptám se, co s tím chceš dělat?“

Opravdu musím něco udělat? přemýšlela Emerald. *Nemohla bych prostě strčit hlavu do písku a předstírat, že se nic z toho nestalo?*

Když se s ní toho nezvykle mrazivého rána loučil před londýnským hotelem, dal jí jasně najevo, že už ji nechce znovu vidět. Nebyl přímo nevlídný, ale i tak se vyjádřil nad slunce jasněji. „Neztrácej ani vteřinu tím, že bys nade mnou přemýšlela, Emerald. O žádný opravdový vztah nestojím. Rozumíš?“

Jistěže mu rozuměla. On byl princ, ona jen šatnářka. Těžko by je někdo mohl považovat za rovnocenný pár. Jejich známost na jednu noc měla zůstat tím, čím byla už od první chvíle. Namlouvala si, že by mu za upřímnost měla být vděčná.

Možná jsi ale byla jen naivní.

Několik dní po jejich vášnivé noci zahynul jeho starší bratr při nehodě na lovu a z prince Kostandina se tak stal král. Jejím nejistým plánům a polovičatým snům ale zasadilo smrtící ránu až to, co následovalo nedlouho po jeho korunovaci. Její pohledný milenec se s až neslušným spěchem oženil se snoubenkou svého zesnulého bratra. Podle všeho spolu měli žít šťastně až do smrti.

Tak si to alespoň myslela ona i celý zbytek světa podle cukrkandlových fotografií královského páru, které pravidelně zveřejňovala palácová tisková služba a ze kterých jí zatrnulo pokaždé, když je spatřila. Poslední zprávy ze společenských rubrik ale byly střízlivější, věcné a snad až strohé. Král a královna podle nich nedávno prošli tichým a takzvaně přátelským rozvodem.

Přemýšlela, jestli taková věc vůbec existuje.

Sami bývalí manželé si ale u tisku vyžádali soukromí a odmítali vydávat další prohlášení. Jindy by

možná uměla tuto zprávu v klidu vstřebat a promyslet si, jestli by mohla mít nějaký vliv na její budoucnost, teď ale Kostandin přicestoval na oficiální návštěvě Londýna. Nebyl už zavřený ve svém honosném paláci ve vzdálené zemi, ale až dráždivě nablízku. Napadlo ji, že jí tak osud nabídl jedinečnou příležitost udělat to, co chtěla udělat už před lety, k čemu ji nabádalo svědomí a čeho se děsila.

Do jejích neuspořádaných myšlenek se znovu vloupl Rubyin hlas. „Jestli chceš radu, tak si to klidně můžeš odpustit. Stejně se s tebou nebude chtít vidět,“ prohlásila její sestra s pichlavou upřímností.

„Ne, to určitě ne. Ale... to přece není podstatné. O moje city tu opravdu nejde.“ Emerald si špičkou jazyka navlhčila rty. „Jde přece hlavně o to, že má syna. Syna, o kterém neví. Myslím, že má právo dozvědět se o něm.“

„A co tvoje práva?“ dožadovala se Ruby. „Copak tvoje potřeby nic neznamenají? Kostandin je přece král, proboha, jeden z nejmocnějších mužů na světě. Ukázal, jak dovede být bezcitný, už tím, jak se oženil jen pár týdnů poté, co se s tebou vyspal. Když se před něj zčistajasna postavíš a oznámíš mu, že s tebou má syna a dědice, není tu nebezpečí...“ Ruby se na chvíli odmlčela. „Není tu nebezpečí, že by ti Aleka chtěl vzít?“

„Takhle už to dávno nefunguje,“ namítla Emerald. „Muži dnes ženám neberou děti jen proto, že jsou mocní.“

„Že by? Nezapomínáš na něco, Emmy? Kostandin je jeden z nejbohatších mužů na světě, jednu věc ale nemá. Jedinou, kterou si za peníze nekoupí a která je pro krále mimořádně důležitá. Syna a dědice. Nebojíš se, že hned po prvním pohledu na Aleka usoudí, že ho chce mít u sebe? I kdyby kvůli tomu muset zajít bůhví jak daleko?“

„Trochu předbíháš,“ ohradila se popuzeně Emerald.

„Nemusím přece Aleka brát s sebou. Chtěla jsem se za ním vydat sama a cestou vymyslet, jak mu to co nejlíp oznámit. Jistě, pokud se mi bude jevit jako panovačný šílenec, odejdu a nic mu neprozradím.“

„Předpokládám, že by ses s ním nevyspala, kdyby sis myslela, že je... labilní?“

Nevěděla, co by si o ní Ruby pomyslela, kdyby jí přiznala, že předtím, než strávila tu nezapomenutelnou noc v jeho náručí, ho sotva znala jménem. O svém krátkém románu s přitažlivým princem sestře sice otevřeně nelhala, ale nebyla ani nijak zvlášť sdílná. Nemohla se nestydět za to, že otěhotněla s mužem, se kterým ji nepojilo nic než trocha flirtování v šatně drahého londýnského klubu. Vše se vlastně doopravdy změnilo až toho večera, kdy ji Kostandin pozval na večeři. Tehdy jí připadlo, jako by na obloze vybuchly hvězdy a s nimi i její hloupé, naivní srdce.

Uvědomovala si, že není první a určitě ani poslední žena, které nádherný muž zamotal hlavu a která se pak musela vyrovnat s nečekaným těhotenstvím. I když sestřiny výhrady zněly rozumně, byla přesvědčená, že musí Kostandinovi o jeho chlapci povědět. Nechtěla dovolit, aby ji takové tajemství dál tížilo svědomí, a navíc měla pocit, že to dluží i Alekovi.

Věděla, že těžké bude už přiblížit se k němu dost, aby s ním mohla promluvit. Nepochybovala, že dnes se jako hlava státu nemůže ve společnosti pohybovat tak volně, jak tomu bylo před nástupem na trůn.

Přejela myší po obrazovce a našla stránku vyslanectví jeho země, kde byly přehledně uvedené královské závazky související s jeho oficiální návštěvou Británie. Večer se v Buckinghamském paláci konal státní banket na jeho počest, zítra přehlídka kadetů, kteří právě absolvovali vojenskou akademii. Dovedla si vcelku jasně představit, jak přísná budou na obou místech bezpečnostní opatření.

Její pohled tak klouzal dál, až k části, kde se psalo,

že král bude pořádat soukromý večírek v soukromém klubu v ulici Strand. Předseda klubu Colonnade prohlásil, že je nadšený a poctěný tím, že panovník znovu navštíví jedno ze svých oblíbených míst.

Emerald konečně vypnula počítač a odnesla si ho do patra, daleko od sestřina pátravého pohledu. Skromný domek, ve kterém se svým synem a dvojčetem bydlela, popisovala v inzerátu realitní kancelář jako třípokojový, ale jen největší optimista by její kout nazval pokojem. Emerald nikdy nevadilo, že větší místnosti připadly Alekovi a Ruby. Byla zvyklá, že je v rodinné hierarchii až na posledním místě. Když jí neplánovaným narozením syna rozvrátila život, byla na sestřině pomoci závislá. Teď, když už Alek chodil do školy, pro ně život konečně začínal být o něco snazší.

Zavřela oči a představila si, jak teď Alek sklání hlavu nad učebnicemi, ale nával mateřské pýchy ihned přerušil horký záchvěv obav. Život jejího syna se mohl vmžiku změnit k nepoznání, a ta představa v ní budila strach.

Chopila se telefonu a prošla čísla, která už léta nepoužila. První, které zkusila, bylo mimo provoz, druhé nikdo nezvedl. Teprve ze třetího se ozval známý ženský hlas.

„Emmy?“ řekl pochybovačně. „Jsi to opravdu ty?“

„To se vsaď. Jak se máš, Daisy?“

„Celkem dobře. Co se s tebou, u sta hromů, stalo? Zmizela jsi ze dne na den jako pára nad hrncem.“

Emerald se rozbušilo srdce. Nechtěla na takové otázky odpovídat. Když odjížděla z Londýna, nikdo z jejích bývalých spolupracovníků nevěděl, že je těhotná. Chtěla, aby to tak alespoň prozatím i zůstalo. „No, usoudila jsem, že mám města dost a život na venkově pro mě bude lepší. Krom toho bylo pro mě a moji sestru levnější založit cateringovou firmu v Northumberlandu,“ odpověděla víceméně po

pravdě. Zaváhala a konečně se optala: „Nepracuješ náhodou ještě v klubu Colonnade?“

„*Pracuju. Dokonce mě povýšili. Mám teď na starost všechen personál.*“

„To snad ne!“

„Už jo.“ Nastala chvilka ticha. „*Stýskalo se nám po tobě, Emmy. Všichni zákazníci tě milovali.*“

A jeden obzvlášť, pomyslela si bezděky Emerald, i když pochybovala, že by Kostandin slovo láska někdy použil v jiné souvislosti než se sexem. Hned nato ji ale napadlo, jestli k němu přece jen není nespravedlivá. Kostandin s ní sice flirtoval, ale ona se nebránila a oplácela mu stejnou mincí. Pomyslné hranice mezi nezávazným laškováním a horkým sexem tak překročili společně.

Odkášala si. „Poslyš, chystám se na chvíli do Londýna. Ráda bych tě viděla, ale... no, jsem tak trochu bez peněz. Myslíš, že bych si mohla vzít aspoň jednu směnu v klubu?“

Na druhé straně linky nastalo ticho. „*Mohlo by to jít,*“ odpověděla nakonec Daisy. Ztišila při tom hlas tak, jak to lidé dělají, když se chystají prozradit něco, co by prozrazovat neměli. „*Vzpomínáš si na toho prince, který býval členem klubu, než se stal králem?*“

Emerald se ihned vybavila jeho pobavená tvář, tvrdé tělo a silné stehno nedbale přehozené přes její nahý bok. Ztěžka polkla: „Matně.“

„*No, pořádá tu velkou akci, asi nějaký výlet do vzpomínek. Pozval pár dalších bývalých členů. Pár rukou navíc by se nám určitě hodil. Potřebujeme ale někoho, komu můžeme věřit. Nemůžu přece na poslední chvíli zařizovat rezervaci přes agenturu, když jde o člena opravdové královské rodiny.*“

Emerald se sevřelo hrdlo. *Že by se na tebe aspoň jednou usmálo štěstí a získala jsi právě přístup k jinak přísně střeženému králi?* „Opravdu bych ti byla

vděčná,“ vypravila sevřeným hrdlem. „Máš to u mě, Daisy.“

„Jasně. Poslyš, co kdybys sem přišla v sobotu odpoledne kolem páté? Připravím ti uniformu.“

Kostandin se rozhlédl po davu lidí, kteří se tísnili v přijímací místnosti jeho kdysi oblíbeného klubu. Chmurně uvažoval, jestli neudělal chybu, když se sem vrátil. Bláhově doufal, že by tu mohl najít alespoň něco z člověka, kterým kdysi býval.

Právě tady, v Londýně, okusil lákavou chuť svobody, těsně předtím, než mu na ramena nasadily svěrací kazajku královské povinnosti. Vzpomínal na svůj tehdejší život, který mu dnes připadal jako vzdálený sen, a na opojné časy volnosti, kdy se mohl pohybovat po světě inkognito, protože jej ještě netížil titul.

Jako druhorozený nebyl předurčený vládnout. Podnik, které vybudoval vlastním úsilím, mu přinášel více než slušný zisk. Vývoj elektromotorů z něj udělal jednoho z nejbohatších mužů světa. Když se ho tu a tam lidé ptali, proč tak tvrdě pracuje, když by mu jeho rodové právo jistě poskytlo mnohem snazší živobytí, jen pokrčil rameny a nechal je, ať o tom dál hloubají sami.

Pravdu znal jen on. Musel na vlastní oči sledovat, jak jeho otce ničí citová slabost, jeho bratra chamtivost a slabá vůle. Od samého počátku pro něj bylo otázkou cti, aby se ve světě prosadil sám. Odmítal těžit z pokladny své královské vlasti. Nechtěl být stejný jako ti dva a také nikdy nebyl.

Rozhlédl se kolem sebe po mramorových sloupech, které daly historickému londýnskému klubu jeho jméno. Slavný podnik poskytoval diskrétní zázemí jen bohatým a vznešeným členům. Pro Kostandina byl ale víc než jen místem, kde se mohl diskrétně scházet na neutrálním území se svými obchodními společníky a přáteli.

Právě tady kdysi potkal ženu, která mu vyrazila dech a donutila ho porušit všechna zažitá pravidla královského dvora. Do nezapomenutelné noci s Emerald se vždy stýkal jen se ženami z podobné společenské vrstvy, protože to tak bylo jednodušší. Tehdy ale rád dovolil šatnářce, aby vtrhla do jeho privilegovaného života a dopřála mu nejvášnivější noc jeho života.

Drzé malé blondýnce, která byla navíc panna.

Když si vzpomněl na jejich blažené setkání, při kterém mu se sladkým zápallem nabídla své krásné tělo, pocítil prudký nával vzrušení. Už předem ji tehdy varoval, kde jsou jeho hranice, a ona jeho podmínky bez odporu přijala.

Vzpomínky na nenápadnou blondýnku se už více než pět let tvrdošíjně odmítaly rozmazat a zmizet v zapomnutí. Tu a tam si tajně představoval další společnou noc nostalgického sexu. Tušil, že to mohl být jeden z důvodů, proč se při návštěvě Londýna rozhodl navštívit i klub.

Osobní tajemník, který mu byl celý večer po boku, teď tiše poznamenal: „Miles Buchanan a jeho žena jsou tamhle, Vaše Veličenstvo. Vím, že se už nemožou dočkat, až se s vámi setkají. Jistě si vzpomínáte, že nedávno darovali vaší nadaci významnou částku.“

„Ano, ano,“ odbyl ho Kostandin. Snažil se, aby to neznělo netrpělivě. „Přiveďte je sem.“

„Jak si přejete, Vaše Veličenstvo.“

Sledoval tajemníka, jak si razí cestu k atraktivnímu páru, který zatím nenápadně postával v rohu u nápoju. Byl tak zaujatý svými myšlenkami, že zprvu vůbec nezaznamenal ženský hlas, který se ozval hned zpoza jeho zad. Jeho pozornost si získal teprve po významném odkašlání: „Promiňte, Vaše Veličenstvo.“

Vrátil se do přítomnosti a naladil na tváři mírně rozladěný výraz, který na veřejnosti používal od chvíle, kdy byl veřejně oznámen jeho rozvod. Věděl,

jak dovedou být odhodlané ženy, které si dělají zá-lusk na manžela z královského rodu. Už předem se připravil na to, jak odmítá nechtěnou pozornost další z nich, která navíc porušila dvorní protokol tím, že jej oslovila jako první.

Při prvním pohledu do tváře s párem velkých zelených očí si myslel, že jej jen šálí zrak. Pak ale jeho pohled zaznamenal vlasy zvláštní barvy na půli cesty mezi zralou kukuřicí a slunečním svitem. Byly husté a hedvábné, na temeni hlavy sepnuté do úhledného uzlu, ale on si je pamatoval volně rozprostřené na své hrudi.

„Ty?!“ vyhrkl překvapeně. Bylo to u něj neobvyklé, protože obvykle pečlivě vážil každé slovo, které vyslovil nahlas. Věděl, že v řeči králů se pečlivě vykládá každý náznak a změna tónu.

„Dobrý večer, Vaše Veličenstvo.“

Nabídla mu podnos s nápoji, Kostandin si ale plných sklenic ani nevšiml. Jeho pozornost plně upoutala sněhobílá, vzorně vyžehlená halenka a přiléhavá černá sukně halicí její drobné tělo. Ani strohá uniforma nemohla zakrýt její bujné poprsí a zemitou ženskost, která vyzařovala z každého jejího pohybu. Se záchvěvem bolesti si vzpomněl, jak bral do dlaní její boky a pomalu se nořil do její ženskosti. Srdce se mu rozbušilo a pocítil prudký nápor dlouho potlačované touhy. „Emerald!“ prohlásil rázně.

„Uf!“ Po tváři jí přelétl výraz úlevy. „Vzpomněl sis na moje jméno.“

„Nedalo to moc práce,“ odvětil, zatímco se snažil udusit mohutný plamen touhy, která mu začala pulzoval ve slabínách. „Máš přece na halence jmenovku.“

„Aha.“ Když odpoutal pohled od štítku na její hrudi, vhrkl jí do tváří ruměnek.

„Je to velmi neobvyklé jméno,“ poznamenal tiše.

„Stejně jako Kostandin,“ odvětila polohlasem.